

tende Forholdsregler ude i Kommunerne, at man havde givet halvt Stats- og halvt Kommunetilskud til saadanne Forholdsregler. Jeg tror, at det kunde have bidraget til at fremme Interessen og Lysten til at foretage saadanne Foranstaltninger baade indenfor Amtskommunerne og Sognekommunerne eller en Kreds af disse. Jeg forstaar, at Lovforslaget, som det foreligger, har taget stærkt Hensyn til alle de Betæneligheder, der er gjorte gældende paa Rigsdagen under den gældende Dyrtidslovs Behandling i Fjor, og er præget stærkt af Hensynet til at gøre det muligt at faa Loven gennemført uden alt for store Brydninger og alt for stor Debat, og saa er det ganske nødvendigt at slaa af paa de Fordringer, man havde Lyst til at stille angaaende enkelte Forhold. Jeg kunde saaledes have ønsket, at § 2 havde faaet en Form, der stærkere havde animeret til kommunale og statslige prisregulerende Foranstaltninger, der kunde være prisnedsættende for hele Befolkningen.

Jeg skal kun knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) fremsatte angaaende den Grænse, der skulde fastslaaes for Udskrivning af en Tillægsskat i Anledning af Dyrtidsforanstaltninger. Jeg hører til dem, der er glade for, at Skattegrænsen er sat op saadan, at det ikke vil ske, hvad mange Gange er sket under den nuværende Lov, at Kommunerne har udskrevet Skatten i ret stort Omfang hos de Skatteydere, der dels havde Brug for en Haandsrækning under de vanskelige Forhold og dels hører til dem, der netop ikke tager imod en saadan Haandsrækning eller beder om en saadan Haandsrækning, men som paa Grund af mange Forhold har maattet være med til at yde til dem, der mange Gange i ringere Grad havde en Haandsrækning behov. Men jeg indrømmer til Gengæld, at det ærede Medlem fra Verninge havde Ret i den Betragtning, at hvis man ganske kategorisk gaar til at fastsætte den samme Indtægtsgrænse, som betinger Adgang til at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse, kan man paa visse Omraader komme til at gøre Uret. Jeg har en overordentlig stærk Sympati for, om man i Udvalget kunde finde en Form, hvorved det blev muligt at kombinere det endelige Beløb, som Skatteindtægten efter Kildeartsbeskatningsberegningen kommer til at andrage, med den Sats, der foreligger i Lovforslaget. Paa mange Omraader er Forholdene saaledes ude omkring i Kommunerne, at den endelige

Skatteindtægt bliver overordentlig forskellig fra Skatteindtægten Grundbeløb ved en saadan Beregning, og det retfærdiggør, synes det mig, ganske overordentlig, at man gaar ned til en Skatteudskrivning, der for enkelte Skatteydere Vedkommende med Hensyn til Skatteindtægten Grundbeløb ligger lavere end det her i Udregningen anførte, medens man til Gengæld ved at bruge den Sammenstilling kommer betydeligt højere op for enkelte Skatteydere, som netop paa Grund af de Forhold, som det ærede Medlem fra Verninge nævnte, maa anstrenge sig for at faa den størst mulige Indtægt, fordi de har Evnen dertil, og dernæst Brug derfor. Derfor vil jeg udtale min stærkeste Sympati for en Ændring i den Retning, jeg har antydnet, hvis det var muligt at finde en Form i saa Henseende.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og Fremme i dette høje Ting.

Foss: Jeg skal søge at afholde mig fra Betragtninger af almindelig Art om Dyrtid og høje Priser, men udtale, at med Hensyn til en Hovedbestemmelse i den nu gældende Lov, som gaar igen i det nu foreliggende Lovforslag, nemlig Kommunerne Ret til selv at vælge Grænsen mellem de Skatteydere, som skal beskattes, og dem, der skal gaa fri, viser de Oplysninger, der ledsager Lovforslaget, at denne Ret, som man har Grund til at se paa med megen Mistillid og at anse for et ret farligt Præcedens, i det store og hele synes at være blevet brugt ret maadeholdent. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at saa vidt det fremgaar af Lovforslaget, maa det antages, at Københavns Kommune for sit Vedkommende har sat Skattegrænsen ved en Indtægt af 20,000 Kr. Hvis jeg har forstaaet dette rigtigt, vil det i Virkeligheden sige, at i en Kommune som Københavns er det kun 1 pCt. eller mindre end 1 pCt. af Skatteyderne, som skal betale den ekstraordinære Skat. Man har altsaa her et interessant Eksempel paa et Princip, hvorved det er muligt, at de, der bestemmer Skattegrænsen, de, der vedtager Skatterne, kan sørge for at holde sig selv udenfor. Det er et Princip, som under ekstraordinære Forhold, og hvis man kunde være sikker paa, at disse ekstraordinære Foranstaltninger ingen Konsekvenser havde, maaske ikke kunde gøre saa meget — der er jo ingen, der har Medlidenhed med Folk paa over 20,000 Kr.s Indtægt, som skal